

141.

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 15 lutego 1926 r.

o sposobie lokowania funduszków przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne oraz o sposobie lokowania kaucyj, składanych z tytułu obowiązku publicznego.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Fundusze, należące do osób prawa publicznego, fundacyj i do osób niewłasnowolnych oraz do tych osób fizycznych i prawnych, których majątek z jakiegokolwiek powodu znajduje się pod zarządem kuratora, winny być lokowane z bezpieczeństwem prawnem (pupilarnem).

Postanowienie to nie dotyczy funduszków, potrzebnych na bieżące wydatki i prowadzenie gospodarstwa w zwykłym trybie, oraz funduszków osób prawa publicznego, potrzebnych na bezpośrednie realizowanie ich zadań.

Art. 2. Za lokatę z bezpieczeństwem prawnem (pupilarnem) uważa się:

1) kupno i budowę nieruchomości w kraju położonych;

2) udzielanie pożyczek pod zastaw nieruchomości w kraju położonych lub na hipotekę tych nieruchomości za zabezpieczeniem prawnem (pupilarnem); udzielanie pożyczek pod zastaw hipotek, przy czem pożyczki te nie mogą przekraczać 75% zastawionej wierzytelności, która ma czynić zadość przepisom o bezpieczeństwie prawnem (pupilarnem);

3) kupno papierów państwowych lub przez Państwo gwarantowanych;

4) kupno listów zastawnych krajowych instytucji kredytu długoterminowego, emitowanych za zabezpieczeniem prawnem (pupilarnem), oraz obligacji Polskiego Banku Komunalnego i Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu;

5) umieszczanie funduszków w instytucjach bankowych i w komunalnych instytucjach kredytowych na książeczki wkładkowe, które z mocy obecnie obowiązujących przepisów dzielnicowych korzystają z prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne), względnie prawo takie w przyszłości uzyskają.

Art. 3. Lokaty funduszków osób prawa publicznego mogą być dokonywane w sposób, przewidziany w punktach 1 i 2 art. 2, jedynie za zezwoleniem właściwego ministra, który obowiązany jest przed udzieleniem zezwolenia zawiadomić Ministra Skarbu. W razie braku wcześniejszego oświadczenia się Ministra Skarbu zezwolenie może być udzielone osobie prawa publicznego najwcześniej po czternastu dniach od dnia zawiadomienia Ministra Skarbu; w razie podniesienia w tym czasie przez Ministra Skarbu zastrzeżeń przeciw udzieleniu zezwolenia może być ono udzielone przez właściwego ministra najwcześniej po dwudziestu ośmiu dniach od wyżej wymienionego terminu, o ile w międzyczasie na wniosek Ministra Skarbu nie rozstrzygnie sprawy Rada Ministrów.

Uprawnienie powyższe może właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu przekazać terytorjalnie właściwemu wojewodzie, który obowiązany jest zawiadomić o zamierzonym zezwoleniu prezesa właściwej izby skarbowej. W razie podniesienia zastrzeżeń przez prezesa izby skarbowej winna nastąpić decyzja przy dalszym zastosowaniu ustępu pierwszego niniejszego artykułu.

Osoby prawa publicznego, zamierzające lokować swe fundusze w sposób, przewidziany w punktach 3 i 4 art. 2, winny dokonywać tej lokaty za pośrednictwem instytucji, wskazanych przez Ministra Skarbu, i zgodnie z planem, zatwierdzonym przez tegoż ministra.

Art. 4. Zabezpieczenie funduszków w rozumieniu punktów 2 i 4 art. 2 jest prawne (pupilarne) tylko wtedy, gdy suma zobowiązania wraz z poprzedzającymi ją ciężarami nie przekracza połowy rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości miejskiej względnie dwóch trzecich rzeczywistej wartości obciążonej nieruchomości wiejskiej.

Art. 5. Na dobrach powierniczych (fideikomisywnych), na budynkach, obciążonych obowiązkiem zniesienia, oraz na lasach ochronnych w rozumieniu art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. o zagospodarowaniu lasów niestanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) nie wolno lokować funduszków osób w art. 1 wymienionych.

Art. 6. Instytucje publiczno - prawne przymusowego ubezpieczenia na wypadek choroby, braku pracy, niezdolności do pracy, śmierci, na starość oraz od wypadków mogą nawzajem sobie udzielać pożyczek z pominięciem przepisów art. 2 niniejszego rozporządzenia za zezwoleniem właściwego ministra.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają również zastosowania w wypadku dobrowolnego za-

bezpieczenia gotówkowych spłat spadkowych współdziedziców niewłasnowolnych, gdy jeden ze współdziedziców niewłasnowolnych otrzymuje w drodze działów spadkowych cały nieruchomości majątek spadkowy wskutek prawnej jego niepodzielności, jeżeli tylko na tym nieruchomości majątku będzie ustanowione prawo zastawu względnie hipoteka z prawem pierwszeństwa przed wszystkimi innymi osobistymi długami obejmującego majątek spadkowy.

Art. 7. Kaucje z tytułu obowiązku publicznego, o ile nie są składane w gotówce, winny odpowiadać przepisom art. 2 p. 2 — 5.

Art. 8. Zakłady ubezpieczeń, podległe nadzorowi Ministra Skarbu, winny lokować swe fundusze zgodnie z wydanymi w tym kierunku specjalnymi przepisami prawnymi.

Art. 9. Przepisy dzielnicowe na obszarze b. dzielnic austriackiej i pruskiej o lokowaniu funduszków osób niewłasnowolnych oraz tych, których majątek znajduje się pod zarządem kuratora, zachowują moc obowiązującą z wyjątkiem punktów 1 — 5 § 194 cesarskiego patentu z dnia 9 sierpnia 1854 r. (aust. Dz. u. p. Nr. 203) względnie ustępu 1 § 1807 niemieckiego kodeksu cywilnego. W miejsce tych uchylonych przepisów ma zastosowanie art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej nie obowiązują nadal postanowienie części 2 zdania pierwszego art. 263 cz. I tom X Zb. pr. ces. ros. zaczynające się od słów „pieniądze zaś” a kończące się słowami „na to pozwalają”.

Art. 10. Fundusze osób, wymienionych w art. 1, ulokowane dotychczas niezgodnie z art. 2 niniejszego rozporządzenia, winny być wycofane z tych lokat i umieszczone w sposób, odpowiadający przepisom niniejszego rozporządzenia, w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W wyjątkowych wypadkach uprawniony jest właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu do przedłużenia powyższego terminu.

Art. 11. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1924 r. o sposobie trwałego lokowania funduszków przez osoby prawa publicznego, fundacje i osoby niewłasnowolne oraz o sposobie lokowania kaucyj (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 953) oraz o sposobie lokowania gotowizny bieżącej przez osoby prawa publicznego i osoby niewłasnowolne (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 959), rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1924 r. o sposobie lokowania gotowizny bieżącej przez osoby prawa publicznego i osoby niewłasnowolne (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1045) oraz wszelkie przepisy niezgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Art. 12. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu i Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami,

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabyłowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*